

“Ω! τὰ δύσμοιρα πλάσματα, τὰ ὅποια ἀπέριψεν ἐκεῖ ὁ λίψ τῆς δυστυχίας, τίς οἶδε, τῆς ἀπελπίσας, τῆς κοινωνικῆς ἀδιαφορίας, ἂν μὴ καὶ ἡ πίστις καὶ ὁ θρησκευτικὸς φανατισμός. Ἐκίστη μοναχὴ ἔχει καὶ τὴν ἱστορίαν της, ἢ μᾶλλον τὴν τραγωδίαν της. Ὑμεῖς φιλοξενούμεθα εἰς τὸ μικρὸν πλὴν καθάριον καὶ νοικοκυρεμένον κελλί μιᾶς συγγενοῦς μου μεσήλικος, ἀγαθῆς καὶ εὐγενοῦς τὰ αἰσθήματα, ἀλλὰ δυστυχούς. “Ω! πολὺ δυστυχημένης γυναικὸς! Τὸ μυθιστόρημά της κινεῖ εἰς δάκρυα. Πρὸ ὀλίγων ἐτῶν τὸ σπιτάκι της ἦτο ἐν τῶν εὐπορωτέρων τοῦ γειτονικοῦ χωρίου, φημιζόμενον ἐπὶ φιλοξενίᾳ. Ἐξῆς εὐτυχῆς ἐν τῇ οἰκογενείᾳ της. Ἀλλ’ ἔχασεν ἀλληλοδιδόχως ἑπτὰ παιδιὰ· τῆς εἶχε μείνει ἐν, τὸ τελευταῖον: εὐμορφὸ παλληκάρι 22 χρονῶν. Τὸ ἐκμάρωνε μὲ λαχτᾶρα, αὐτὴ καὶ ὁ ἄνδρας της. Τὸ χαϊδεύοντο καμὰρι τοῦ χωριοῦ, τὸ ὅποιον ἐγλυκοκύταζαν ὄλαις, ἢ κοπέλλαις, καὶ τὸ ἐκαλοῦντο τυχίζαν. Ἀλλὰ, ἓνα βράδυ, ἐπιστρέφων ἀπὸ τὸ κυνήγι ὅπου τὸν κατέλαβε ῥαγδαία καὶ τρομερὰ καταιγίς, καὶ θελήσας νὰ διέλθῃ ἐπὶ τῆς ἡμιόβου τὸν χεῖμαρρον, ὃν ἀπετέλεσαν τὰ ὄμβρια ὕδατα ὀρμητικώτατον, παρεσύρθη, κατεποντίσθη, ἐξηφανίσθη εἰς τὴν θάλασσαν, χωρὶς οὐδ’ ἔχνος νὰ ἀνευρεθῇ!... Μετ’ ὀλίγους μῆνας ὁ πατέρας του ἀπέθανεν ἀπὸ μακрасμόν. τὸ σπῆτι της ἐρήμαξε, καὶ αὐτὴ δὲν ἐτρελλάθηκε μὲν, δὲν ἐπεσεν ἀπὸ κανένα βράχον νὰ σκοτωθῇ, ἀλλὰ τί τάχα; Συνέλεξε τὰ ῥάκη τῆς καρδίας της, τὰ συντρίμματα τῆς ζωῆς της καὶ ἐνταφιάσθη ἐκεῖ. διὰ νὰ κλαίῃ ἀδιάκοπα μέσα εἰς τὸ ἔρημο κελλί της τὴν μαύρη της, τὴν ἀξήμερωτὴ συμφορὰ της! “Ω! Πρόνοια, Πρόνοια! ποῦ ἡ χεῖρ σου ἡ δικαία!

Κατόπιν τοιούτων συγκινήσεων, ἀλλεπαλλήλων, ποικίλων, ἀποτόμων, ἀνεξελήπτων, μετέβημεν εἰς Σύρον, ὅπου μετὰ διήμερον εὐχάριστον διαμονήν, κατῆλθομεν ἐνταῦθα τὴν Μεγ. τρίτην.

Κ. Φ. ΣΚΟΚΟΣ.

H. ARDEL

ΚΑΡΔΙΑ ΣΚΕΠΤΙΚΙΣΤΟΥ

(Ἰδε σελ. 55).

Ἐγυρε τὴν κεφαλὴν, χωρὶς νὰ μπορῇ νὰ μιλήσῃ. Ἄλλο τίποτε δὲν ἠσθάνετο πλέον παρὰ τὴν ἀκτινοβολίαν τοῦ βλέμματός, ποῦ ἐστήριζεν ἐπάνω της. Καὶ τῆς ἐφαίνετο ὅτι ἡ ζωὴ της ὅλη ἀπεκρυστάλλουτο εἰς τὴν ἐντύπωσιν τῆς ξεχωριστῆς αὐτῆς γλυκύτητος ποῦ ἀφύπνιζε μέσα της ἐκεῖνο τὸ βλέμμα. Καὶ ἐπεκράτησεν μετὰ τῶν ἡ ἀπαράτητος ἐκείνη σιωπῇ, ὅπως εἰς τὰς στιγμὰς κατὰ τὰς ὁ-

ποίας περισυλλέγονται αἱ ψυχαί· ἔπειτα ὁ Ροβέρτος ἐξηκολούθησε μὲ φωνὴν τρέμουσαν:

— Αἴλιαν, ἔχεις ἀρκετὰ μεγάλην ἐμπιστοσύνην εἰς ἐμὲ διὰ νὰ γίνης σύζυγός μου;

Παρετῆρει, ἱκετευτικῶς τὴν νεάνιδα, ἡ ὁποία τὸν ἤκουε πλέουσα μέσα εἰς πέλαιος ἀμέτρου ἀνακουφίσεως... Μήπως δὲν ἤκουσε καλὰ; Ἦτο δυνατόν νὰ θέλῃ νὰ κάμῃ γυναικὰ τοῦ μίαν μικρὰν κόρην, ὡς αὐτὴ, καὶ νὰ τὴν ἀγαπᾷ τόσον ὅσον αὐτὴ τὸν ἡγάπα. μεθ’ ὅλας τὰς μοχθηρὰς ἀποκαλύψεις τῆς Ἰσαβέλλας, λησμονημένας ἤδη ὡς κακὸν ὄνειρον.

— Ἀγαπητό μου παιδί, ἐψιθύρισε λαμβάνων τὰς λεπτοφυεῖς χεῖρας της ἐντὸς τῶν ἰδικῶν του, μήπως εἶναι πολὺ αὐτὸ ποῦ ζητῶ; διατί δὲν ἀπαντᾷς;

— Διότι ἔχω πολλὴν χαρὰν μὲς τὴν καρδίᾳ, εἶπεν ἀνυψώουσα τέλος ἐπ’ αὐτοῦ τοὺς μεγάλους καὶ βαθεῖς ὀφθαλμούς της, τοὺς ὁποίους αἰφνίδια δάκρυα ἐθόλωναν. Ἐδοκίμαζε τόσον σφοδρὰν συγκίνησιν εὐτυχίας, ὥστε αὐτὴ ἀκριβῶς ἡ ἐντύπωσις μετεβάλλετο εἰς ὀδύνην.

— Αἴλιαν, θὰ ἤθελα νὰ ἤκουα ἀπὸ τὰ χεῖλη σου νὰ μοῦ τὸ πῆς ὅτι συγκατίθεσαι νὰ ζήσης μαζί μου πάντοτε.

Καὶ ἐκείνη ἀπεκοίθη, μεταχειριζομένη τὰς ἰδίας λέξεις τοῦ ἀγγλικοῦ Εὐχολογίου.

— Ναί, πάντοτε, καὶ εἰς τὴν χαρὰν καὶ εἰς τὴν θλίψιν!

— Τέλος!!! εἶναι λοιπὸν ἀληθές ὅτι δύναμαι νὰ σ’ ὀνομάσω τώρα πλέον Αἴλιαν μου.

Καὶ τότε διῆλθε πρὸ τοῦ νοῦ του τὸ ὄραμα τῆς τελευταίας ἐκείνης ἀπογευματινῆς, τὸν μάϊον, ὅτε ἡ Ἰσαβέλλα τὸν ἐβίασε νάναχωρήσῃ διὰ τὸ Nevev. Ἦτο δυνατόν ὁ συγγραφεὺς, ὁ σκεπτικιστής, ὁ ἀπαισιόδοξος ποῦ ἤκουε τότε τὴν νεαρὰν χάραν, αὐτὸς ὁ ἴδιος τώρα νὰ αἰσθάνεται εἰς τὴν καρδίαν χαρὰν ἀμύθητον διότι ἓνα παιδί εἶχεν ἀπαγγεῖλῃ δι’ αὐτόν τὴν φράσιν τοῦ αἰωνίου ἔρωτος;

Δὲν κατώρθωσε νάναμνησθῇ πόσα ἀπὸ αὐτὰ τὰ ἀληθινά, λεπτὰ εἶχον περάσῃ, ὅταν ἀποτόμως τοῦ ἐπῆλθεν ἡ ἰδέα ὅτι ὤφειλε νάναχωρήσῃ. Ἐκινήθη, καὶ ἐκείνη ἐμάντευσε τὴν σκέψιν του ἀπὸ τῆς ματιᾶς ποῦ ἔρριξε πρὸς τὴν λίμνην, ὅπου ἐφαίνετο ἡ αὐλαξ ἀτμοπλοίου διελθόντος.

— Θεέ μου, εἶχα λησμονήσῃ! εἶναι λοιπὸν ἤδη ἡ ὥρα τῆς ἀναχωρήσεως;

Ἦς ἀπάντησις, τὴν ἰδίαν στιγμὴν, ἠκούσθη ὁ κώδων τοῦ ξενοδοχείου ὅστις εἰδοποιεῖ κάθε πρῶτὸ τοὺς ταξιδιώτας ποῦ ἐπρόκειτο νάναχωρήσουν. Ἐσηκώθη καὶ ἐκείνη ἐπίσης, ἐνῶ εἶχε γίνῃ ὡχρὰ καὶ τῆς διέφυγε βαρὺς στεναγμός.

— “Ω! διατί μὲ ἀφίνεις; ἂν ἀναχωρήσῃς μοῦ φαίνεται πῶς δὲν θὰ ζαναῖδωθῶμεν πλέον... Μὴ φύγῃς.

Ἐδίστασε, ἐπειδὴ καὶ ὁ ἴδιος ἐδοκίμαζε τὸν πειρασμὸν νὰ μείνῃ, νὰ μὴν ἐγκαταλείψῃ τὸν θησαυρὸν ποὺ κατέκτησε τέλος, νὰ μὴν ἀφήσῃ τὴν νεαράν του μνηστὴν πρὶν ἀκούσῃ ἀπὸ τὴν λαίδην Evans, νὰ τοῦ ὑποσχεθῇ ὅτι ἡ Αἰλιαν θὰ γίνῃ ἰδική του.

Ἀλλὰ ἐσκέφθη συγχρόνως καὶ τὸ ἀδύνατον νὰ παραβῇ τὸν λόγον τοῦ ποὺ ἔδωκεν εἰς τὴν Γενεύην.

— Περιμένομαι, Αἰλιαν μου, καὶ εἶναι ἀργὰ πλέον διὰ νὰ δυνήθω νὰ ἀπαλλαγῶ τῆς ὑποσχέσεώς μου.

Ἀλλὰ θὰ γυρίσω γρήγορα. Τὸ ἐννοεῖς, δὲν εἶναι; πόσον μοῦ εἶναι σκληρὸν νὰ σ' ἀφήσω τὴν στιγμὴν μάλιστα ποὺ ἔγινες ἐπὶ τέλους ἰδική μου. Φοβοῦμαι μὴπως μοῦ διαφύγῃς ἂν σέ ἐγκαταλείψω μόνην!

Ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν της μ' ἓνα μαγευτικὸν χαμόγελον.

— Αὐτὸ φοβῆσαι, ἀλήθεια; Ναί, τὸ ἐννοῶ πῶς πρέπει νὰ χωρήσῃς ἀλλὰ... ἤθελα νὰ ἦτο αὕτη τὴν τῶρα ἐπιστροφῆς σου ἡ ὥρα.

Ἐπίασε πάλιν τὸ χέρι της ποτισμένον ἀπὸ τοὺς μύσλους τοῦ ἡλιοτροπίου· λάμπει νὰ κατηύραζε τὴν σκεπτικὴν μορφήν του καὶ τοῦ ἔδιδε ἀνέλπιστον χρωματισμὸν νεότητος.

— Μόλις φθάσω εἰς Γενεύην, θὰ γράψω εἰς τὴν λαίδου Evans διὰ νὰ τῆς εἰπῶ ποῖον θησαυρὸν ἀπέκτησα σήμερα τὸ πρῶν καὶ νὰ λάβω ἀπ' αὐτήν, τὸ γρηγορώτερον, τὴν βεβαιότητα ὅτι εἶσαι ἰδική μου, ἀγαπητόν μου παιδί.

Μηχανικῶς ἐπλησίαζαν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον, τοῦ ὁποίου διέκριναν ἤδη, ἀνάμεσ' ἀπὸ τὰ φυλλώματα, τὸν μεγαλοπρεπῆ ὄγκον. Εἰς τὴν στοᾶν ἐφαίνοντο πολλαὶ σκιαγραφίαι ἀνθρώπων· ἀλλ' ἐκεῖ εἰς τὸ ἄνδρον, ποὺ τὸ ἐσκέπαζον τῶν δένδρων οἱ πράσινοι θόλοι, διήρχοντο ἀκόμη λεπτὰ μονώσεως τόσον μοναδικῆς, ὥστε ὁ Ροβέρτος δὲν θὰ ἤθελε ποτὲ νὰ φθάσῃ τὸ τελευταῖον... Ὅτι καὶ ἂν τοῦ ἐπεφύλαττε τὸ μέλλον ποτὲ δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ ξεχάσῃ τὴν ἄπειρον γλυκύτητα τῶν στιγμῶν ἐκείνων...

Τὸ τελευταῖον κτύπημα τοῦ κώδωνος τῆς προσκλήσεως ἀντῆχει ἤδη καὶ ὁ Ροβέρτος ἐσταμάτησε:

— Μετ' ὀλίγον, εἶπε, ἔμπρὸς σ' ὄλον τὸν κόσμον θάποχαρετῆσω τὴν μίς Evans... ἀλλὰ τώρα ἀποχωρίζομαι ἀπὸ τὴν μνηστὴν μου... Δὲν θὰ μᾶνηθῃς πλέον τὴν χεῖρά σου, ὅπως πρὸ ὀλίγου, Αἰλιαν.

Τὴν ἔσυρε πλησίον του... Ἀλλὰ ἡγάπα τὸ παιδίον ἐκεῖνο μ' ἔρωτα τόσον διαφοροτικὸν ἀπὸ ἐκεῖνον ποὺ εἶχε δοκιμάσῃ δι' ἄλλας γυναῖκας, ὥστε οὐδὲ ἂν ἠσθάνθη τὸν πειρασμὸν νὰ ζητήσῃ τὰ θερμὰ της χεῖλη διὰ νὰ ἐπιθέσῃ τὸ φίλημα τοῦ ἀρραβῶνος, καὶ τὸ στόμα του ἔψαυσε μόνον τὰ λεπτὰ δάκτυλα ποὺ ἐκράτει ζηλοτύπως.

Ὅταν μισὴν ὥραν ἀργότερα ἐπέρασε τὸ ἀτμόπλοιον ὑπὸ τὸ ἄνδρον, ὁ Ροβέρτος παρετήρησε, μέσῃ εἰς τὸ σκοτεινὸν πλαίσιωμα τῶν δένδρων, μι-

κρὰν φωτεινὴν μορφήν στεφανωμένην μὲ κόμην ξανθὴν τὴν ὁποίαν ὁ ἥλιος μετέβαλλεν εἰς χρυσὸν κύκλον. Ἡ Αἰλιαν ἔμεινε γυρμένη εἰς τὰ πέτρινα κάγκελα, ὡς τὴν ὥραν ποὺ τὸ ἀτμόπλοιον ἐφαίνετο σὰν ἓνα ἄσπρο σημάδι, σὰν ἐκεῖνα ποὺ ἐκάναν στὸ γαλάζιον νερὸ τὰ πουλιὰ ποὺ ἐπετοῦσαν ἐπάνω ἀπὸ τὴν λίμνην.

Τότε ἐγύρισε εἰς τὸ ξενοδοχεῖον. Τὴν ὥραν ἐκείνην ἠδύνατο ἀτάραχος νὰ εἰσδύσῃ εἰς τὰ δωμάτια τῆς λαίδου Evans καὶ νὰ τῆς εἰπῇ τὰ πάντα. Ἡ λαίδου Evans ἦτο εἰς τὸ γραφεῖον της καὶ ἔγραφεν. Ἀμα εἶδε τὴν ἀνεψιάν της ἄφησε τὴν πέννα καὶ ἔχαμογέλασε.

— Τί ἀργὰ ποὺ ἤλθες σήμερα νὰ μὲ εὔρῃς, παιδί μου... Τί μακρινὸν περίπατον εἶχες λοιπόν; Ἐνόμισα πῶς μέλησμόνησες.

— Θεῖα, ἀγαπητή μου θεῖα, συγχώρεσέ με. Τόσα πράγματα ἔγιναν σήμερα τὸ πρῶν καὶ εἶμαι τόσο ἐντυχής!

Ἡ λαίδου παρετήρησε τὸ ἔμορφον καὶ δροσερὸν πλάσμα ποὺ ἐστέκετο ἔμπρὸς της, ἐνῷ ἡ φωτεινὴ αὐγὴ τοῦ ἡλίου ἔλουε τὴν ξανθὴν του κεφαλὴν. Μέσα εἰς τὴν κορνίζαν ἐνὸς παραθύρου, τὸ λιγερὸ της κορμί διεγράφετο ἐπὶ τοῦ μακρινοῦ φόντου τῆς λίμνης, ποὺ ἐφεγγαβολοῦσε σὰν ἀσῆμι λωμένο. Καὶ ἦτο, ἀληθινὰ, ἓνα μυστικὸν τραγοῦδι χαρᾶς ποὺ ἔψαλλαν ὅλα τριγύρω, μαζὶ μὲ τὸ βλέμμα, μὲ τὸ χαμόγελον, μὲ τὴν νεότητά, μὲ ὅλην τὴν ὑπαρξίν τοῦ παιδιοῦ ἐκεῖνου.

— Ἀλήθεια, τόσο εἶσαι εὐτυχής; τί σοῦ συνέβη λοιπόν, ἀγαπητή;

— Ὁ Κ. Νωρὴ μ' ἐζήτησε νὰ γίνω σύζυγός του...

— Σύζυγός του; τὴν διέκοψεν ἡ λαίδου Evans μ' ἓνα τοιοῦτον τόνον, ὥστε ἡ Αἰλιαν τὴν ἐκοίταξεν ἔκθαμβος— ἓνα τόνον ἀπροσδιόριστον, γεμάτον ἀπὸ πόνον ἢ ἀπὸ χαρὰν, δὲν θὰ ἠδύνατο ἀκριβῶς νὰ εἴπῃ.

— Καὶ τοῦ ἀπήντησες τί;

— Ὅτι τοῦ ἔδιδα ὅλην μου τὴν ζωὴν, εἶπεν ἐκείνη μὲ τὸν ἴδιον τόνον.

— Τὴν ζωὴν σου; Αἰλιαν, ἀγαπᾷς τὸν Κ. Νωρὴ;

— Τὸν ἀγαπῶ, ὅσον δὲν θὰ ἐπίστευσα πῶς εἶναι δυνατόν νὰ ἀγαπήσῃ τις, εἶπεν ἀπλῶς καὶ τὸ γαλανὸ της βλέμμα, τόσον διαυγές, ἐφαίνετο σὰν νὰ ἦρχετο ἀπὸ πολὺ μακρὰ, ἀπὸ αὐτὸ τὸ βάθος τῆς ψυχῆς της.

Ἡ λαίδου Evans ἔβλεπε τὸ χέρι της εἰς τὸ μέτωπόν της σὰν νὰ ἤθελε νὰ διώξῃ ὀχληρὰν σκέψιν.— Ἀλλὰ τὰ ὥραια της αὐστηρὰ χαρὰκτηριστικὰ δὲν ἐπανέῤυρον τὴν συνειθισμένην των ἐκφράσιν γαλήνης.

Ἀκολουθεῖ.

